

Marijke

Ik keek alleen nog maar naar haar, toen ze daar met zijn allen stonden, op het eind. Naar Marijke. Dat is niet helemaal waar, maar wel bijna. Marijke speelde ook in een andere league, dat moet gezegd. De anderen deden aan dansen, en zij probeerde bovenal te blijven staan, in haar eigen stilte, keihard schreeuwend, eigenlijk: zie hoe ze mij nog niet dood hebben gekregen. Ik wou dat kanter iets was dat uit een lijf te dansen viel, dan zou het deze mooie vrouw vast en zeker lukken.

Ik heb Marijke mogen ontmoeten, daar op de scène, door één van de zeven studenten Drama van het Gentse KASK. En door Alain Platel die, samen met danser Elie Tass, in zijn tijdelijke hoedanigheid van docent een prachtige opdracht voor hen had bedacht: 'Hier is een plattegrond van Gent, verdwaal in de stad, spreek een onbekende aan en vraag hem of haar om met jou een bewegingsstukje te maken dat op 19 maart eenmalig wordt getoond aan een publiek.' Alles aan zo'n missie klopt, vind ik. Want wat is kunst anders dan ontmoeting, van een schrijver met een lezer, van een schilder met degene die niet kan stoppen met kijken, van een performer met zijn publiek, of met een andere performer. Wat anders dan verheugd leven en denken en proberen en twijfelen en mislukken en door-duwen en kiezen en doen. Wat anders dan door de wereld lopen, in de wereld staan, en zoeken naar die ene plek, die ene die van jou is, moet zijn of worden, en van niemand anders, die ene waar je misschien niet durft te staan, maar die je toch wou vinden, en dat dan afdwingen, radicaal.

De studenten toonden niet alleen hun korte duet, of in één geval: kwartet, maar vertelden op hun eigenste manier ook hoe ze bij hun onbekende medemens waren uitgekomen, hoe zij de ander zagen of voelden, hoe stuntelig en lang de weg was om te weten wat en hoe. Ludiek, of kwetsbaar, of superpersoonlijk, of nederig zwigend omdat sommige dingen te groot zijn voor mooie woorden, of met weinig goed gekozen zinnestjes. Ik vond die stukjes eigenlijk het allersterkste, omdat de studenten zich daarin heel erg toonden als wie ze waren, met hun verschillen en hun gedeelde angsten en twijfels, omdat ze lieten zien waar hun creativiteit lag, hoe ze omgingen met hun zelfgekozen danspartners, en hoe ze naar zichzelf keken, ook dat.

Angst en trots

De bewegingsmomenten bewezen misschien wel bovenal hoe moeilijk dat is: bewegen, en iets bedenken met bewegen en dat dan samen doen. Maar het ging voor mij niet eens om de kwaliteit van de dans, of de spitsvondigheid van de kleine choreografie of het slimme meta-antwoord dat hun bewegingsmoment eventueel was. Ik heb er graag naar gekeken. Om wat het vertelde dat niet werd gezegd. Omdat het mensen liet zien. Theatermensen, maar ook volk zomaar van de straat geplukt in deze tijd vol wantrouwen en verzuring, dat bereid bleek om met een jonge artiest contact te maken en iets te creëren en dan daarmee ook nog voor een publiek te gaan staan. Dat was voor sommigen een overwinning op zichzelf, wat mij ontroerde.

• Studenten Drama van het Gentse KASK maken een bewegingsstuk, samen met mensen die lukraak van de straat zijn geplukt. © RV

Allemaal hadden ze iets moois, vond ik. Xavier met zijn teder gebaar van een hand op een hoofd, als om te zeggen dat het goed was. Leslie met haar grommende mond die als valkuilje dat wordt neergelaten ook weer verdween. Cindy, bij wie thuis altijd de radio opstaat, met de melancholie in de blik toen ze haar twee armen voor haar lichaam bielde. Elke met haar jubelende ja, wat is er mooier dan ja zeggen in dit leven? Isabelle met haar warme gekte en hoe ze haar eigen

romp in haar armen leek te dragen alsof ze die even aan de kant wou zetten, daar waar die niet meer in de weg stond. Boris, Janne en Edith in hoe ze keken: met iets van spanning, concentratie en kleine angst en fierheid, allemaal ineen. En dan, ja Marijke, natuurlijk. Na het verhaal van haar man over hun leven en hoe deze ziekte haar fataal zou worden, deed ze, op 'What a Wonderful World' alstublieft, onder meer iets met haar heupen.

speels bijna, koket als een meisje. Sommige mensen blijven voor altijd een meisje.

Enmalig

Eén ding is zeker: het was een wonderlijke avond. Zo eentje om bij te houden, omdat het cadeaus zijn die een mens niet alle dagen krijgt. En die nog uitzonderlijker worden omdat je weet dat het eenmalig was. En wat u kan onthouden, die dit leest, er zit talent onder de studenten Drama van het KASK. Ik noem ze hierna allemaal bij naam, omdat ze dat verdienen, na zo'n project, maar meer nog: zodat u in de toekomst affiches en aanverwanten in het oog kan houden, want als zij meedoen, moet u misschien toch maar gaan kijken. Dank u wel voor al dat schoons aan Evelyne Verhellen, Mathilde Strijdonk, Yuri Van der Hoeven, Diederik Roosens, Willemijn Haaskens, Ilan Danneels en Gytha Parmentier. Het ga jullie goed.

**De opdracht:
spreek een
onbekende aan
en vraag hem
of haar om
met jou een
bewegingsstukje
te maken**

DE WEEK VAN GRIET OP DE BEECK

rv

rv

rv

Koen Broos

GRIET OP DE BEECK

Ik keek alleen nog maar naar haar, toen ze daar met zijn allen stonden,

op het eind. Naar Marijke. Dat is niet helemaal waar, maar wel bijna. Marijke speelde ook in een andere league, dat moet gezegd. De anderen deden aan dansen, en zij probeerde bovenal te blijven staan, in haar eigen stilte, keihard schreeuwend, eigenlijk: zie hoe ze mij nog niet dood hebben gekregen. Ik wou dat kanker iets was dat uit een lijf te dansen viel, dan zou het deze mooie vrouw vast en zeker lukken.

Ik heb Marijke mogen ontmoeten, daar op de scène, door één van de zeven studenten Drama van het Gentse KASK. En door Alain Platel die, samen met danser Elie Tass, in zijn tijdelijke hoedanigheid van docent een prachtige opdracht voor hen had bedacht: 'Hier is een plattegrond van Gent, verdwaal in de stad, spreek een onbekende aan en vraag hem of haar om met jou een bewegingsstukje te maken dat op 19 maart eenmalig wordt getoond aan een publiek.' Alles aan zo'n missie klopt, vind ik. Want wat is kunst anders dan ontmoeting, van een schrijver met een lezer, van een schilder met degene die niet kan stoppen met kijken, van een performer met zijn publiek, of met een andere performer. Wat anders dan verhevigd leven en denken en proberen en twijfelen en mislukken en doorduwen en kiezen en doen. Wat anders dan door de wereld lopen, in de wereld staan, en zoeken naar die ene plek, die ene die van jou is, moet zijn of worden, en van niemand anders, die ene waar je misschien niet durft te staan, maar die je toch wou vinden, en dat dan afdwingen, radicaal.

De studenten toonden niet alleen hun korte duet, of in één geval: kwartet, maar vertelden op hun eigenste manier ook hoe ze bij hun onbekende medemens waren uitgekomen, hoe zij de ander zagen of voelden, hoe stuntelig en lang de weg was om te weten wat en hoe. Ludiek, of kwetsbaar, of

superpersoonlijk, of nederig zwijgend omdat sommige dingen te groot zijn voor mooie woorden, of met weinig goed gekozen zinnnetjes. Ik vond die stukjes eigenlijk het allersterkste, omdat de studenten zich daarin heel erg toonden als wie ze waren, met hun verschillen en hun gedeelde angsten en twijfels, omdat ze lieten zien waar hun creativiteit lag, hoe ze omgingen met hun zelfgekozen danspartners, en hoe ze naar zichzelf keken, ook dat.

Angst en trots

De bewegingsmomenten bewezen misschien wel bovenal hoe moeilijk dat is: bewegen, en iets bedenken met bewegen en dat dan samen doen. Maar het ging voor mij niet eens om de kwaliteit van de dans, of de spitsvondigheid van de kleine choreografie of het slimme meta-antwoord dat hun bewegingsmoment eventueel was. Ik heb er graag naar gekeken. Om wat het vertelde dat niet werd gezegd. Omdat het mensen liet zien. Theatermensen, maar ook volk zomaar van de straat geplukt in deze tijd vol wantrouwen en verzuring, dat bereid bleek om met een jonge artiest contact te maken en iets te creëren en dan daarmee ook nog voor een publiek te gaan staan. Dat was voor sommigen een overwinning op zichzelf, wat mij ontroerde.

Allemaal hadden ze iets moois, vond ik. Xavier met zijn teder gebaar van een hand op een hoofd, als om te zeggen dat het goed was. Leslie met haar grommende mond die als valluikje dat wordt neergelaten ook weer verdween. Cindy, bij wie thuis altijd de radio opstaat, met de melancholie in de blik toen ze haar twee armen voor haar lichaam hield. Elke met haar jubelende ja, wat is er mooier dan ja zeggen in dit leven? Isabelle met haar warme gekte en hoe ze haar eigen romp in haar armen leek te

dragen alsof ze die even aan de kant wou zetten, daar waar die niet meer in de weg stond. Boris, Janne en Edith in hoe ze keken, toen ze stilstaten en alleen maar keken: met iets van spanning, concentratie en kleine angst en fierheid, allemaal ineen. En dan, ja Marijke, natuurlijk. Na het verhaal van haar man over hun leven en hoe deze ziekte haar fataal zou worden, deed ze, op 'What a Wonderful World' alstublieft, onder meer iets met haar heupen, speels bijna, koket als een meisje. Sommige mensen blijven voor altijd een meisje.

Eenmalig

Eén ding is zeker: het was een wonderlijke avond. Zo eentje om bij te houden, omdat het cadeaus zijn die een mens niet alle dagen krijgt. En die nog uitzonderlijker worden omdat je weet dat het eenmalig was. En wat u kan onthouden, die dit leest, er zit talent onder de studenten Drama van het KASK. Ik noem ze hierna allemaal bij naam, omdat ze dat verdienen, na zo'n project, maar meer nog: zodat u in de toekomst affiches en aanverwanten in het oog kan houden, want als zij meedoen, moet u misschien toch maar gaan kijken. Dank u wel voor al dat schoons aan Evelyne Verhellen, Mathilde Strijdonk, Yuri Van der Hoeven, Diede Roosens, Willemijn Haaskens, Ilan Danneels en Gytha Parmentier. Het ga jullie goed.